

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
14 січня 2013 р., понеділок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Перша сесія Ради: тактичні перемоги опозиції та стратегічні успіхи влади**
Мілан Леліч, Журнал "Український тиждень".....3
- Головний наслідок першої парламентської сесії – Верховна Рада знову почала нагадувати самостійний орган, який хоч трохи здатний впливати на події в країні.
- Знакомые все лица** *Сергей Сидоренко, "КоммерсантЪ" (Украина).....4*
- На январской сессии Парламентской ассамблеи Совета Европы украинская оппозиция скорее всего не получит широкого представительства, поскольку Верховная Рада не обновила свою делегацию в ПАСЕ. В ключевых комитетах ассамблеи, которым предстоит обсудить итоги парламентских выборов в Украине, и вовсе не будет оппозиционеров. У Киева еще есть один день для решения проблемы, но власть, похоже, в этом не заинтересована.
- В большинстве своем** *Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)5*
- В пятницу завершилась работа первой сессии Верховной Рады VII созыва. Последние заседания парламента запомнились отказом декриминализовать статьи Уголовного кодекса, по которым осуждены экс-премьер Ю.Тимошенко и бывший глава МВД Ю.Луценко, а также первым сбоем в работе парламентского большинства.
- Чем запомнилась первая сессия новой Рады: блокирование трибуны и один принятый закон** *«Дело».....7*
- За месяц работы новоизбранной Рады депутаты приняли только один закон, оппозиция показала свои способности в блокировании трибуны, а Партия регионов хотя и с трудом, но протянула все нужные законы.
- Країна, яка не втомлюється дивувати** *"Дзеркало тижня"8*
- ...Що шляхи й під'їзди ремонтують не комунальні служби, а кандидати в депутати (правда, за наш кошт). Що розрекламоване зниження ціни на газ для держави викликає неминуче підвищення ціни на газ для населення. Що олігархам легко "вибачають" астрономічні несплати в бюджет, а пересічних громадян можуть зтягати по судах за копійчану заборгованість...
- Власть начала терять парламент** *Дмитрий Качура, «Комментарии»10*
- Без кнута и пряника провластное большинство не реагирует ни на увещевания Рыбака, ни на Ключева, играющего роль «тени отца Гамлета».
- Впечатление депутатов-новичков: "Скучать с этой Радой не придется!"**
Тарас Козуб, "Комсомольская правда в Украине"11
- "Нам выдали абсолютно ненужную канцелярию, а еще - "фолианты" на качественной, дорогой бумаге, с описанием... административного устройства страны. То есть информации ноль, зато все вместе обошлось в 250 тысяч гривен, - рассказал замглавы регламентного комитета

А.Пышный. - Зато, когда я зашел в здание своего комитета, обнаружил, что оно не отапливается. На улице минус 17, и женщины сидят под масляными нагревателями! Лучше бы потратили эти деньги на отопление".

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

- Віталій Кличко погрожує Голові ВР недовірою** *УКРІнформ*11
- Голова фракції партії “УДАР” В.Кличко обіцяє порушити питання про висловлення недовіри Голові Верховної Ради В.Рибаку в разі, якщо в парламенті триватиме практика голосування чужими картками. Про це він заявив у понеділок на прес-конференції в Києві.
- 10 депутатів терміново вилетіли до Тимошенко** *NEWSru.ua*.....12
- "У вихідні доступу до колонії не було. Тому летимо сьогодні. У нас є план дій. Цим питанням група людей буде займатись сьогодні також і в Києві. Будемо сподіватись, що нам вдасться вирішити певні проблеми", - сказав О.Бригинець.
- Наталія Новак: «УДАР не розгублений, він проводить рекогносцировку»**
Обозреватель.....12
- З особливим обуренням Новак говорить про останню п'ятницю парламенту, коли вона та її колеги по фракції намагались завадити "регіоналам" голосувати чужими картками. Якщо для Наталії Василівни такий спротив минув без прикрих наслідків, то І.Геращенко брутально вилаяли, а М.Матіос, як каже Новак, "набили по руках".
- Александра Кужель: «Тимошенко – индикатор беззакония, в котором мы живем»** *Главком*.....16
- "Есть такой исследователь – П.Лазарфельд. Так вот он доказал, что во время Великой Депрессии мужчины ходили медленнее, чем женщины, потому что они были деморализованы и подавлены. Женщины, на которых лежал груз ответственности и за семью, и за детей, просто не могли себе позволить опустить руки".
- ## БЛОГИ
- Микола Княжицький: Портрет Януковича** *pravda.com.ua*17
- "Я не думав публікувати це фото. У маленькому гірському селі гуцули прийшли у музей Хоткевича на репетицію перед колядою. В куті-портрет Януковича. Люди у гірських селах не дуже опозиційні, бо у важкому житті від влади чекають допомоги".
- Арсен Аваков: «Офигенная позиция или вопрос вопросов»** *pravda.com.ua*.....17
- "Оппозиция в меньшинстве может и должна вести в парламенте работу по оппонированию режиму всеми доступными способами. Путем малых и больших побед, намерений, расстройством наглых планов правящего режима... Путем декларации намерений и концепций, путем предложения обществу альтернативных путей..."
- ## ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ
- СБУ та НБУ цього тижня отримали нових очільників** *"Студія "1+1", ТСН*.....19
- Під час протестів проти зустрічі Кожари-Лаврова міліція побила депутата** 5 канал, *Час новин*19
- Парламентський комітет виступив проти приватизації Гостиного двору**
Телеканал новин «24»19
- Верховна Рада обрала нового голову Нацбанку** *УТ-1, Підсумки дня*.....20
- Сергій Каплін: «Уряд – це лакейська команда Януковича»** *Радіо Свобода, Ваша Свобода*20

Перша сесія Ради: тактичні перемоги опозиції та стратегічні успіхи влади
Мілан Леліч, Журнал "Український тиждень"

Головний наслідок першої парламентської сесії – Верховна Рада знову почала нагадувати самостійний орган, який хоч трохи здатний впливати на події в країні.

Безвідмовний протягом останніх пари років механізм «вказівка з Банкової – помах руки Михайла Чечетова – прийняття потрібного рішення» почав періодично давати збої, сам Чечетов забув про свої диригентські функції і сидить тихше води нижче трави поміж колег, яких тепер на засіданнях значно більше, ніж порожніх місць, а не навпаки, як раніше.

Причини досить очевидні – це зміна як кількісної, так і якісної структури нового парламенту. За час сесії регіонали стабілізували більшість на рівні 250-260 депутатських мандатів, разом з комуністами та з використанням кнопочдавства. Про конституційну більшість наразі не йдеться. Масової міграції «тушок» під час першої сесії, про що попереджали багато оглядачів не сталося – чи то потенційних зрадників так перелякала влаштована депутатам Табаловим обструкція, чи то самі регіонали вирішили приборегти «прикуп» до часів, коли без нього вже не можна обійтися.

А такі часи можуть настати вже дуже скоро. Вимога щодо персонального голосування кожного народного обранця стала для партії влади справжньою карою небесною. Передостанній день сесії ознаменував собою небачений досі «облом» - попри неймовірне напруження всіх сил, регіонали не змогли виконати навіть формальності щодо звільнення призначених у виконавчу владу нардепів від їхніх депутатських обов'язків.

Як розповідали опозиціонери, протягом четверга до них неодноразово зверталися опоненти з банальною пропозицією «порішати все по-нормальному»: «ми ж ваші проекти щодо Юлі і євроінтеграції включили до порядку денного, чого ж ви нам не дасте трохи покнопочдавствувати?!». Але щоразу ці пропозиції натикалися на аргумент про необхідність елементарного виконання вимог Конституції.

Звісно, ключову роль в цьому відіграли саме якісне переформатування опозиції та поява в парламенті фракції «Свободи», яка із запалом неофітів взялася «наводити порядок» у Раді, змушуючи радикалізуватися і «Батьківщину», і УДАР (щоправда, меншою мірою). При цьому свободівці не відмовляли собі в маленьких задоволеннях: покепкувати над мовною недолугістю Миколи Азарова чи потягати за комірць сорочки особливо одіозних опонентів з числа російських націоналістів.

При цьому в око впадало те, що самі регіонали почали поводитися в нинішньому парламенті менш нахабно. Мало сумнівів, що за бажання, підкріпленого перевагою у фізичній силі, вони могли вирішувати усі кадрові питання швидко та впевнено, і завадити кнопочдавству опозиціонери навряд чи змогли би. Але, вочевидь, було вирішено, що іміджеві втрати того не варті.

Втім опозиції не варто аж надто собою пишатись. Опонентам влади не треба забувати, що регіонали зрештою змогли протягнути всі без винятку необхідні рішення: призначити керівний склад парламенту та уряду, очолити потрібні комітети, оформити фракцію комуністам тощо. Навіть у зриві четвергового голосування щодо звільнення Сергія Арбузова з посади голови НБУ невідомо, що відіграло більшу роль: принциповість опозиції чи тихий саботаж представників старих олігархічних груп в синьо-білих лавах, яким набридло терпіти самовпевненість та неймовірні апетити представників «Сім'ї», яких треба було трохи «попустити».

Не змогла опозиція забезпечити і обіцяну монолітність при голосуваннях – випадки, коли одна з трьох опозиційних фракцій голосувала не так, як дві інші (або коли якась фракція при голосуванні ділилась ледь не навіпіл) траплялися не раз, і не двічі. Найяскравіший приклад – рішення по відправленню українських миротворців в Кот д'Івуар, яке не ухвалили би без

голосів «свободівців» (останні одразу після голосування все усвідомили («Це ж вийшло, що ми разом з ПР та комуністами проголосували, нас же тепер розірвуть». – казали у приватних розмовах) – але було вже пізно.

І, нарешті, остання помітна тенденція першої сесії сьомого скликання – відхід на другий-третій план Юлії Тимошенко, чия тінь постійно висіла над попереднім парламентом. Раніше жоден парламентський тиждень не обходився прийнятні без одного блокування трибуни її соратниками, котрі вимагали її негайного звільнення, її прізвище фігурувало в десятках та сотнях зроблених заяв. Зараз про ув'язнену лідерку «Батьківщини» (хоча чи й досі саме «лідерку»?) в будинку під куполом згадують в рази рідше. Тимошенко, як образ, відіграла чималу роль під час виборчої кампанії опозиції, а по її завершенню виявилася майже забутою. Відіграти ситуацію опозиціонери вирішили лише після Нового року, коли на фоні подій в харківській лікарні «Укрзалізниця» таки поставили вимогу про декриміналізацію «статті Тимошенко» і провівши «жіноче блокування».

Але вже з наступної сесії, яка має ознаменувати собою початок президентської кампанії, Тимошенко навряд чи повноцінно повернеться в інформаційний простір – опозиційні лідери чудово розуміють, що до виборів вона з-за ґрат ніяк не вийде, а отже, кожен з трьох лідерів фракцій буде використовувати парламент як майданчик для піару себе самого (хіба що «Батьківщина» та Арсеній Яценюк у 2015 році вирішать зробити «Юлі – волю!» центральним гаслом кампанії, що мало ймовірно).

Саме майбутні президентські вибори та особисті амбіції і є найбільшою загрозою для єдності опозиції на перспективу – співмірною з «тушками», яких регіонали, напевно, почнуть масово вербувати вже з другої сесії.

<http://tyzhden.ua/Politics/69566>

Знакомые все лица

Сергей Сидоренко, "Коммерсантъ" (Украина)

21-25 января в Страсбурге состоится сессия ПАСЕ — первая после выборов в Украине, ранее раскритикованных мировым сообществом, в том числе миссией Парламентской ассамблеи. От Украины в сессиях ПАСЕ участвуют 12 депутатов, которые должны представлять все политические силы. Однако на этот раз в украинской делегации впервые может практически не оказаться членов оппозиционных фракций. "Существует процедура утверждения делегаций. Чтобы пройти все ее этапы до начала сессии, нам нужно передать в Страсбург список депутатов не позднее 14 января", — рассказали в секретариате Верховной Рады. В противном случае в ПАСЕ останутся аккредитованными члены прежней парламентской делегации из числа депутатов, переизбранных в Раду нового созыва.

В Партии регионов официально декларируют готовность обновить делегацию — на согласительном совете Верховной Рады в минувшую среду Председатель ВР Владимир Рыбак заявил, что это должно было стать приоритетной задачей на минувшей пленарной неделе. Для обновления состава делегации не требуется голосования в сессионном зале, достаточно решения комитета по международным делам, которое затем необходимо подтвердить на совещании руководителей ВР и глав фракций.

Однако в профильном комитете столкнулись с проблемой при принятии, казалось бы, формального документа. "Мы согласовали состав делегации со всеми фракциями, в среду провели заседание, чтобы утвердить его, но не было кворума — не пришел ни один представитель ПР", — рассказал первый заместитель главы комитета по международным делам Валентин Наливайченко (УДАР). Членами ПР являются 9 из 16 членов комитета.

Представители провластной фракции, отвечающие за взаимодействие с Советом Европы, опровергают предположения об умышленном блокировании данного решения. "Нам самим хочется обновить делегацию. У нас будет более сильное и авторитетное представительство", — заявила народный депутат Юлия Левочкина (ПР). "Мы даже не считали, сколько там будет

наших, сколько не наших. Но оппозиция будет представлена", — добавил народный депутат Иван Попеску (ПР), возглавлявший делегацию в ПАСЕ в прошлом созыве Рады.

Между тем задержка с переформатированием украинского участия в ПАСЕ, вне зависимости от ее причин, выгодна действующей власти. Большинство украинских оппозиционных депутатов, ранее работавших в ПАСЕ, не были переизбраны на минувших выборах. Право участия в январской сессии сохраняет лишь Сергей Соболев, а также имеющий статус заместителя члена делегации ВР в ПАСЕ Мустафа Джемилев (оба — "Батьківщина").

Фракции УДАР и "Свобода", в случае если делегация ВР в ПАСЕ не обновится, и вовсе не будут представлены в Страсбурге. Еще более существенным является дисбаланс представительства власти и оппозиции в ключевых постоянных органах ПАСЕ. У противников ПР не остается своего представителя в мониторинговом комитете и бюро ПАСЕ, поскольку бывший заместитель главы делегации от оппозиции Ольга Герасимьюк не была избрана в ВР VII созыва. В то же время члены делегации от ПР и Компартии переизбраны в полном составе.

Правила ПАСЕ позволяют Украине сохранять прежнюю делегацию на протяжении полугода, однако ее обновление произойдет раньше, заверил Иван Попеску. Между тем официальному Киеву выгодно заблокировать работу оппозиции даже на одну январскую сессию, в ходе которой комитеты ПАСЕ будут кратко обсуждать итоги выборов в Украине и отчет наблюдательной миссии ПАСЕ на этих выборах.

Формально у ВР остается шанс решить проблему сегодня. Валентин Наливайченко рассказал, что в профильном комитете, не проведшем заседание в среду из-за отсутствия кворума, пытаются собрать подписи депутатов под решением об обновлении делегации в ПАСЕ. По состоянию на первую половину дня пятницы под решением по-прежнему не было подписей представителей ПР, хотя многие из них присутствовали в тот день в сессионном зале. Вчера не удалось получить от представителей комитета комментарий относительно того, завершена ли эта работа.

Глава комитета Рады по вопросам европейской интеграции Григорий Немыря ("Батьківщина") рассказал, что похожая ситуация сложилась и с формированием делегаций Украины в комитете парламентского сотрудничества Украина—ЕС, и в работе "Евронеста" (ассамблея Европарламента и парламентов восточных соседей Евросоюза). Они должны быть утверждены в минувший четверг, но сделать этого не удалось — ПР не подала свои кандидатуры. "Учитывая схожую ситуацию относительно сотрудничества с Европарламентом и ПАСЕ, складывается впечатление, что это — умышленное блокирование", — полагает Немыря.

<http://www.kommersant.ua/doc/2104398>

В большинстве своем

Ольга Куришко, "Коммерсантъ" (Украина)

Последнее заседание первой сессии Верховной Рады VII созыва спикер Владимир Рыбак начал с рассмотрения кадровых вопросов. За день до этого большинство уже пыталось решить один из них — уволить первого вице-премьера Сергея Арбузова с должности председателя Национального банка. Однако тогда большинство впервые дало сбой. В четверг этот вопрос рассматривался дважды, но представители Партии регионов, Компартии и внефракционные народные депутаты поддержали его сначала 217, а затем 221 голосом — при 226 необходимых.

С третьей попытки провластным депутатам все же удалось освободить должность главы Нацбанка.

— "За" 237! — радостно объявил Владимир Рыбак, после чего предоставил слово оппозиции.

— По нашей информации, секретариат Рады в четверг незаконно передал представителям ПР восемь дубликатов карточек для голосования! И шесть дубликатов — сегодня утром! Они расставлены в задних рядах, и по ним голосуют с нарушением Конституции! — возмутился народный депутат Александр Турчинов ("Батьківщина").

Изобличительную речь господина Турчинова внезапно прервали его соратницы — около 20 представительниц оппозиции во главе с Александрой Кужель ("Батькивщина") встали с мест и заняли парламентскую трибуну.

— Мы требуем генпрокурора Виктора Пшонку в зал! Пусть ответит, почему в Украине нарушаются права женщин, в частности нашего лидера — Юлии Тимошенко,— заявила Александра Кужель.

Этим требования женской части оппозиционного лагеря не ограничились: они также потребовали встречи с Юлией Тимошенко, снятия камер видеонаблюдения в ее палате, смены охраны Тимошенко с мужской на женскую и разрешения прооперировать Юрия Луценко в одной частных клиник.

— Если эти требования не будут выполнены, мы вам обещаем такой женский бунт, что вы вспомните, с чего все начинается в Украине — с женщин! — пригрозила Кужель.

Впрочем, Владимир Рыбак проигнорировал эти просьбы и поставил на голосование вопрос об избрании председателя Нацбанка. Ранее Президент Виктор Янукович предложил на этот пост кандидатуру первого заместителя главы НБУ Игоря Соркина. За его избрание проголосовал 231 народный депутат.

— Только что мы стали свидетелями того, как члены ПР голосовали друг за друга! В частности, депутат Вечерко проголосовал за другого депутата! Это позор! — заявил народный депутат Андрей Ильенко ("Свобода").

После получасового перерыва, объявленного по требованию оппозиции, на парламентскую трибуну вышел председатель фракции "Батькивщина" Арсений Яценюк.

— Призываю Партию регионов и мажоритарщиков поддержать наши постановления о евроинтеграции Украины и закон о декриминализации политической ответственности, чтобы освободить Юлию Тимошенко и Юрия Луценко! — заявил он.

Ранее по требованию оппозиции в повестку дня были включены три законопроекта, касающиеся освобождения из заключения лидеров оппозиции Юлии Тимошенко и Юрия Луценко. Среди них — законопроект N1099, предполагающий декриминализацию ст. 364 и 365 Уголовного кодекса, проект закона N1206 "Об амнистии в 2013 году" и проект постановления Верховной рады "О поддержке курса Украины на интеграцию в Европейский союз".

Первым на обсуждение был вынесен проект постановления "О поддержке курса Украины на интеграцию в Европейский союз" авторства Арсения Яценюка.

— Я посмотрел документ и могу сказать, что он политизирован! Мы за него голосовать не будем! — предупредил заместитель главы парламентской фракции ПР Сергей Тигипко.

После обсуждения Рада 348 голосами направила документ на повторное первое чтение и обязала парламентский комитет по вопросам евроинтеграции в начале второй сессии внести проект постановления, согласованный со всеми фракциями.

А вот в вопросе декриминализации статей Уголовного кодекса такого единодушия не наблюдалось.

— Очень многим сидящим в этом зале Юлия Тимошенко когда-то протянула руку помощи! Поэтому я прошу вас всех проголосовать по совести,— призвал зал глава парламентского комитета по вопросам законодательного обеспечения правоохранительной деятельности Андрей Кожемякин ("Батькивщина").

После краткого обсуждения народные депутаты отвергли законопроект N1099 — "за" проголосовал 161 народный депутат при 226 необходимых. При этом инициативу оппозиции поддержали восемь человек из фракции ПР. После оглашения итогов голосования оппозиционеры покинули зал.

Глава фракции ПР Александр Ефремов позже заявил, что санкционировал голосование восьми депутатов. "Мои коллеги из фракции перед голосованием подошли и поставили меня в известность, что у них есть своя позиция по данному вопросу, и они хотели бы ее выразить. Я не считал, что вправе запрещать им это делать",— рассказал журналистам господин Ефремов.

Последнее заседание первой сессии VII созыва Владимир Рыбак закрыл в 13.30, воздержавшись от подведения итогов. За него это сделали представители оппозиции. "Главный итог первой сессии — то, что у Партии регионов нет стабильного большинства! Им понадобилось несколько дней, чтобы найти 231 голос!" — торжествовал Арсений Яценюк.

"У Партии регионов действительно нет большинства, его никогда и не было. Это не секрет. Зарегистрировано 209 народных депутатов, которые входят в нашу политическую силу, и для того, чтобы проголосовать за любой законопроект, нам нужно искать партнеров по голосованию", — заявил Александр Ефремов.

Следующее заседание Верховной Рады состоится 5 февраля.

<http://www.kommersant.ua/doc/2104240>

Чем запомнилась первая сессия новой Рады: блокирование трибуны и один принятый закон

«Дело»

За месяц работы новоизбранной Рады депутаты приняли только один закон, оппозиция показала свои способности в блокировании трибуны, а Партия регионов хотя и с трудом, но протянула все нужные законы

11 января завершилась первая сессия Верховной Рады 7-го созыва. За месяц работы парламентарии проводили пленарные заседания шесть раз и приняли один закон и 16 постановлений.

Следует указать, что принятый закон касался комитетов Верховной Рады, а именно увеличение их количества до 29 (+ постоянная комиссия по вопросам приватизации).

Первая сессия Рады отметилась борьбой с "тушками": отца и сына Табаловых, которые победили на выборах, рассказывая что они за "Батькивщину", оппозиция физически не пустила в сессионный зал.

Также традиционно продолжилось "любимое" нарушение депутатов — кнопкодавство.

На первом же заседании сработали карточки отсутствующих "регионалов". На последнем же заседании первой сессии "регионалы" изобрели новый метод "скрытого голосования": аппараты для голосования своих соседей накрывали газетой и под ней незаметно вставляли карточку и нажимали кнопку.

Это выглядело бы смешно, если бы в начале декабря не было договоренностей о введении персонального голосования. 6 декабря "регионалы" и оппозиция поддержали соответствующий закон, а 12 декабря провластная партия его же и нарушила. И новый спикер Владимир Рыбак пока что не намерен решить этот вопрос. Оппозиция же в ответ тоже решила нарушить этот закон, точнее вторую ее часть — запрет блокирования трибуны. Четыре из шести дней заседаний парламента происходило блокирование трибуны.

Когда и почему блокировали трибуну:

12 декабря — из-за "тушек" Табаловых

13 декабря — потасовка из-за голосования "регионалами" чужими карточками во время избрания спикера.

10 января — требование включить в повестку дня и рассмотреть законопроекты о декриминализации статьи Юлии Тимошенко и об амнистии на 2013 год.

11 января — женщины-оппозиционеры на короткое время заблокировали трибуну, чтобы Александра Кужель выступила с требованием вызвать в Раду Генпрокурора Виктора Пшонку.

Также в новую Раду перекочевала старая привычка не исполнять депутатские полномочия. "Старые" депутаты привыкли, что нужно появляться в Раде максимум на пленарные заседания. Работу в комитетах и с избирателями народные избранники воспринимают как отпуск. Так, например, оппозиционер Андрей Шевченко так далеко зашел в

поисках избирателей, что оказался в Таиланде, откуда не смог вовремя вернуться на пленарное заседание из-за проблем в "Аэросвитом".

Интересные факты первой сессии парламента:

- Власти удалось только со второй попытки избрать Премьер-министра и назначить главу Нацбанка. Министра економічного розвитку и торговли Игоря Прасолова вообще лишили депутатских полномочий только с третьего раза.

- "Свобода" распилила часть забора возле Верховной Рады.

- Президент Виктор Янукович не выступил вживую перед новоизбранными депутатами.

В Раде оформились межфракционные группы по земляческому принципу: свои группы получили Киев, Одесса, Харьков, Львов. А Ирина Бережная и Ирина Геращенко создали женскую депутатскую группу "За равные возможности".

Председатель фракции "Батьківщина" Арсеній Яценюк считает, что первая сессия новой Верховной Рады показала, что Партия регионов не имеет стабильного большинства. Но с другой стороны оппозиции пока что не удалось продвинуть ни одного своего законопроекта.

Видимо ПР в ближайшее время обречена на постоянный поиск союзников: без 32 коммунистов или 27 внефракционных депутатов "регионалы" не смогут протянуть нужные им законы.

<http://delo.ua/ukraine/chem-zapomnilas-pervaja-sessija-novoj-rady-blokirovanie-tribuny-i-194516/>

Країна, яка не втомлюється дивувати *"Дзеркало тижня"*

"Україна звикла завжди нас дивувати", — так кілька років тому відгукнулася про нашу країну тодішній російський віце-спікер Любов Сліска. Що вже казати про наших стратегічних партнерів, коли рідна держава не перестає дивувати своїх громадян. Утім, до деяких дивацтв у різних сферах нашого життя ми вже звикли настільки, що вважаємо їх мало не нормою. Ми змирилися з тим, що поява регулювальника призводить до неминучого дивного перетворення "тягучки" в "пробку". Що половина ліхтарів не горить уночі, а половина горить удень. Що батареї можуть не гріти в мороз і шкварити у спеку. Що шляхи й під'їзди ремонтують не комунальні служби, а кандидати в депутати (правда, за наш кошт). Що розрекламоване зниження ціни на газ для держави викликає неминуче підвищення ціни на газ для населення. Що олігархам легко "вибачають" астрономічні несплати в бюджет, а пересічних громадян можуть затягати по судах за копійчану заборгованість. Що головними порушниками нормативних актів (від правил дорожнього руху до законодавчої заборони на куріння у громадських місцях) є їх автори. Що гарант Конституції вважає за благо нею нехтувати. Кого сьогодні може шокувати, приміром, те, що керівників Компартії, яка сповідує атеїзм, нагороджують орденами православної церкви? ("Сьогодні КПУ по праву називають єдиною політичною силою, яка послідовно й принципово виступає на захист православ'я, проти нападок на Українську православну церкву..." — це цитата з сайту КПУ.) Що діяння пастирів Божих сприяють не так збільшенню числа неофітів, як примноженню струнких лав безбожників. Що в настоятелях Кисво-Печерської лаври, колиски православ'я і твердині віри, опинилася людина, чії "проникливі" слова, розтиражовані YouTube, перетворилися на справжній посібник із навернення до войовничого атеїзму. Нас уже тільки забавляє, що якийсь митрополит прибуває на роздачу морозива дітям у розкішному авто завбільшки з МАФ і вартістю близько мільйона гривень. Поцікавлюся смиренно: чи прикрашений скоромний ієрарх позашляховик Христовими заповідями — "Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом", "Творящі милостиню гласно мають уже нагороду свою", "Не збирайте собі скарбів на землі"?

Показна релігійність уже досить давно стала диковинним різновидом моди. А віднедавна з легкої руки підкреслено набожних можновладців віра в Бога перетворилася на якусь подобу особистої гігієни. Згрішив — висповідався — грішиш знову. І дедалі частіше здається, що навіть не ритуальне, а, швидше, протокольне звернення до Всевишнього вершиться не в ім'я

спокути, а в ім'я нового гріхопадіння. Не прощення страждуть люди, а індульгенції. І поминають Господа всує, і малограмотні слова їхні нагадують просторікування Смердякова про віру й віровідступництво. Але це — тема окремої розмови. А поки що повернімося до справ суто мирських.

Як ми не відвикали дивуватися, а влада не втомлюється нас дивувати. То заступник генерального прокурора захоче вступити в листування з президентом США. То людину, позбавлену права на доступ до державних таємниць, призначають на посаду, яка передбачає щодня мати справу з цими самими таємницями. Влада з дивною легкістю (що межує з невіглаством і зухвалістю) руйнує уявлення про звичний порядок речей, про професіоналізм та адекватність. Голова затишного сімейного банку легко перелітає в кабінет головного банкіра країни, а потім так само легко десантується у крісло фактичного керівника уряду. Керувати оборонним відомством призначається спеціаліст із продажів.

Один мій знайомий пожартував, що плановане призначення Андрія Шевченка (який жодного дня не працював тренером навіть у ДЮСШ) на посаду коуча головної команди країни цілком відповідає сучасному тренду. Я ризикнув із ним посперечатися, — Андрій Миколайович усе-таки чудово розуміється на футболі. Ось якби посаду тренера збірної запропонували спритному спортивному агенту, який набив руку на купівлях і продажах гравців гуртом і вроздріб, тоді б це було цілком у дусі часу. Навіть смішно згадувати: свого часу Кучму критикували за те, що він на бюджетні кошти тягав за собою в закордонні відрядження особистого перукаря. Милій анахорет Леонід Данилович! Віктор Федорович за бюджетні кошти утримує особистого банкіра, особистого стражника, особистого митаря et cetera. Ну й гаразд, ми — народ терплячий. Лихо в тому, що державні функції хранителі сімейних цінностей виконують факультативно. Свіжоспеченого голову СБУ Олександра Якименка теж називають людиною Сім'ї. Цим точно нікого не здивуєш. Дивно інше. Оприлюднені каналом ТВі одкровення нового керівника спецслужби дають привід замислитися над іншими питаннями. Наскільки виправдане призначення на таку делікатну посаду людини, котра, як з'ясувалося, ще зовсім недавно була громадянином іншої держави? Як взагалі він потрапив у Службу безпеки? Якщо він — колишній російський військовий льотчик (як бачимо з біографії), такий кар'єрний зліт дивний. А якщо він — колишній російський контррозвідник (як напівжартома-напівсерйозно припускає дехто), то ще більш дивно. Особливо варто згадати, як він сам розповідає про різкий поворот у долі: "Тепер у Донецьку в КДБ... Після закінчення академії я зрозумів, що мої знання нікому на... не потрібні. Ось і звільнився. А ті пацани помітили, покликали знову, ось і тягну лямку". Із вашого дозволу, три зауваження. Про зміну російських погонів на українські йдеться буденно, як про переведення із Забайкальського військового округу в Далекосхідний, та ж лямка, тільки вигляд збоку. Фрейдистська обмовка про КДБ — без коментарів. І, нарешті, "ті пацани" — це про кого він так фривольно й так по-офіцерському вишукано? І, нарешті, останнє. Чи може людина, яка ще 2009-го в листуванні називала керівників МО РФ "нашими керівниками", сумлінно відповідати за безпеку нашої країни? Адже не про пересічного обивателя мова. Хвороблива звичка Віктора Федоровича оточувати себе людьми, котрі мають російські паспорти або ці паспорти недавно здали (чи все-таки не здали?), ставить під сумнів легенду про його підозріливість та обережність. Чи він Путіна вже перестав боятися? У 30-ті роки минулого століття австрійський канцлер Курт фон Шушніг призначив на адміністративні посади кілька місцевих нацистів. Процес приєднання Австрії до третього рейху ця обставина тільки прискорила. Індійський лідер Індіра Ганді свого часу, в період загострення сепаратистських настроїв серед сикхського населення, відмовилася видалити сикхів зі своєї приватної охорони. Вона була впевнена в їхній особистій відданості. Сикхи-охоронці і стали її катами. Можливо, Віктору Федоровичу годиться почитати книжки? І не тільки історичні. А ще, наприклад, підручники. Аби збагатити свої уявлення про функції деяких державних відомств. І критерії добору на державні посади. Впевнений, що його чекають дивні відкриття.

<http://gazeta.dt.ua/internal/krayina-yaka-ne-vtomlyuyetsya-divuvati.html>

Власть начала терять парламент *Дмитрий Качура, «Комментарии»*

Если посмотреть, что успел сделать новый парламент в законодательной сфере за свою первую сессию, то КПД его будет стремиться к нулю. Впрочем, о КПД пока вряд ли кто-то серьезно думает, поскольку первые месяцы ушли на кадровый дележ и поиск политических ниш. У оппозиции пока было только одно ЧП - «тушки» Табаловы. При этом все три оппозиционные фракции пока держатся монолитом. Впервые, пожалуй, с дисциплиной у оппозиционеров ситуация обстоит даже лучше, чем у провластного большинства. Однако это не заслуга оппозиционеров, а внутривидовые проблемы провластных депутатов. Свои сбои с дисциплиной у оппозиции были при голосовании за декриминализацию статьи, по которой осуждена Тимошенко, когда 20 соратников Юлии Владимировны просто отсутствовали в зале.

Да, власть свои кадровые вопросы с горем пополам в парламенте, конечно, решила. Но то, с каким трудом это было сделано, ставит сразу несколько глобальных вопросов. Во-первых, что собой являет на сегодняшний день фракция Партии регионов. Как показало голосование в четверг за отставку Сергея Арбузова, в главной парламентской опоре «свай» не такие уж и железобетонные. Оценивая даже беглым взглядом персон, не голосовавших за отставку главы Нацбанка, или же вообще отсутствовавших в зале, становится понятным, что все эти люди ориентированы либо на секретаря СНБО Андрея Клюева, либо входят в группу «газовиков». Почему «загуляли» именно они, в ПР, конечно, разберутся, но тенденция для власти вырисовывается неприятная. Ведь голосование за отставку «будущего премьера» Арбузова являлось исключительно техническим вопросом. А что же будет, если в парламент будут вноситься серьезные законопроекты Кабмина и Президента. Особенно если они в чем-то будут ущемлять какую-то группу влияния.

Во-вторых, как показало уже упомянутое голосование за Арбузова, внефракционные – не помощники. Точнее, как и прогнозировали «Комментарии», за каждое голосование внефракционным придется доплачивать. Конечно, можно было бы нагнуть их через бизнес, но подобная политика применяться пока не будет. Потому что «тушки» бывают всякие, почему бы оппозиции не занять несколько обозленных на власть «тушек». Если в прошлом парламенте у власти всегда была на подхвате депутатская группа «Реформы ради будущего», то в нынешней Раде такого объединения нет. Так же, как нет и человека-распорядителя средств, каким считался Игорь Рыбаков. Сам Рыбаков, конечно, есть. Но он явно вышел в тираж.

В-третьих, «решалой» парламентских вопросов, особенно подковерных, всегда считался Андрей Клюев, но у него начались сбои. Как оказалось, без прямого подключения Андрея Петровича в Раде не проходят элементарные вопросы, подобные отставке Арбузова или лишения депутатского мандата в связи с уходом в Кабмин Игоря Прасолова. Поэтому вполне вероятно, что первый провал «арбузовской» темы – это своеобразная демонстрация Клюевым, что именно он, а не Владимир Рыбак и тем более не Александр Ефремов, может решать вопросы по обеспечению голосов в парламенте. В связи с этим возникает еще один вопрос: как долго Владимир Рыбак продержится на своем посту. Пока что он ведет себя как добрый «старичок-боровичок»: и регламент старается не нарушать, и «борется» с «кнопкодавством» (правда, когда Владимир Васильевич призывает всех голосовать лично, в зале раздается смех), и не лишает слова оппозиционеров. Одним словом, «добрый следователь». Но, видимо, уже через некоторое время Рыбак может добровольно уступить место спикера «злому следователю». Если, конечно, будет принято решение довести парламент до роспуска.

В итоге, ситуация с дисциплиной во фракции ПР доходит даже до курьезов. Оказалось, что восемь «регионалов», в том числе и Нестор Шуфрич, поддержавших декриминализацию Тимошенко, ставят главу фракции в известность о своих намерениях пойти против общепартийной позиции по осужденной экс-премьерше. Оказывается, это делать можно, надо только Ефремову сказать. Казалось бы, абсурд. Однако нынешняя фракция Партия регионов все больше становится похожа на «Нашу Украину», которая держалась лишь на том, что Ющенко был президентом...

<http://politics.comments.ua/2013/01/14/381765/vlast-nachala-teryat-parlament.html>

Впечатление депутатов-новичков: "Скучать с этой Радой не придется!" *Тарас Козуб, "Комсомольская правда в Украине"*

Первая сессия Верховной Рады VII созыва закрыта, депутаты разошлись кто куда: в округа, на моря, в горы. "План работ" выполнен - как формальный (спикер избран, комитеты поделены), так и неформальный (трижды померились силой в сражениях в зале, пять раз блокировали трибуну). Даже бывалые парламентарии получили массу впечатлений, и это несмотря на то что под куполом собирались всего 6 раз.

- Вообще мерить работу заседаниями - все равно что работу хирурга оценивать по количеству операций, а не людей, которые после них выжили, - философски заметил "КП" молодой регионал Николай Левченко, экс-секретарь Донецкого горсовета. - Важно, что работали эффективно, во всяком случае до Нового года. А что драки были, так у нас парламент ведь молодой еще. Английскому - 700 лет, и то до рукоприкладства доходит! Что приятно удивило, так это цены в парламентском буфете: очень низкие.

Тарифы на бутерброды и пюре с сосисками понравились и новоизбранным коммунистам: наши корреспонденты "засекли", как те с удовольствием погружались в развитый социализм, который так и не достроили 20 лет назад. Вообще же социальные блага вызвали радость не у всех.

- Нам выдали абсолютно ненужную канцелярию, а еще - "фолианты" на качественной, дорогой бумаге, с описанием... административного устройства страны. То есть информации ноль, зато все вместе обошлось в 250 тысяч гривен, - рассказал замглавы регламентного комитета Андрей Пышный. - Зато, когда я зашел в здание своего комитета, обнаружил, что оно не отапливается. На улице минус 17, и женщины сидят под масляными нагревателями! Лучше бы потратили эти деньги на отопление.

Еще одно наблюдение нардепов-новичков - невероятное количество бюрократии. По мнению некоторых, вникнуть в суть законопроектов невозможно:

- Читать особо и некогда: повестку дня узнаем "с сегодня на завтра", - признается оппозиционер Александр Бригинец. - А еще у многих проектов законов есть двойное дно. А то и тройное. Название, преамбула на одну тему, а внутри скрыто совсем другое...

Любопытными впечатлениями поделился Николай Княжицкий, бывший руководитель телеканала, а ныне член комитета по свободе слова: сегодня технические навороты позволяют каждому быть чуть-чуть журналистом. Что он и продемонстрировал на практике:

- Снял на айфон, как голосуют чужими карточками за избрание главы Нацбанка, и разместил на Фейсбуке. Тут же собрал комментарии - почему, мол, снимал, а не дрался, не отстаивал позицию? - рассказал нам Княжицкий. - Но я считаю, что все мы должны действовать по принципу Махатмы Ганди: быть четкими в своих убеждениях, но не уподобляться агрессорам.

Стоит отметить, что "депутатское пианино" - то есть голосование карточками отсутствующих депутатов - стало главным негативным впечатлением, которое осталось у парламентских новичков. Дисциплинировать нарушителей будут, возможно, даже силой. Партийный зам Виталия Кличко, экс-замминистра соцполитики Павел Розенко даже пообещал:

- Скучать с этой Верховной Радой обществу не придется!

<http://kp.ua/daily/140113/374958/>

Интернет-ЗМІ

Віталій Кличко погрожує Голові ВР недовірою
УКРІнформ

Голова фракції партії “УДАР” Віталій Кличко обіцяє порушити питання про висловлення недовіри Голові Верховної Ради Володимирі Рибаку в разі, якщо в парламенті триватиме практика голосування чужими картками.

Про це він заявив у понеділок на прес-конференції в Києві.

“Якщо це триватиме (голосування народних депутатів чужими картками в сесійній залі), то ми на Погоджувальній раді порушимо питання про висловлення недовіри Голові ВР”, - зазначив Кличко.

Нардеп нагадав, що Рибак обіцяв бути спікером усієї ВР, а не лише її частини - парламентської більшості.

Відповідаючи на запитання, чи перешкоджатимуть фізично представники партії “УДАРу” голосуванню чужими картками, Кличко зауважив: “Попередній досвід засвідчує, що фізичне протистояння, на жаль, не є ефективним. Я впевнений, що ми у змозі довести не фізично свою позицію, а конкретними діями”.

http://www.ukrinform.ua/ukr/news/klichko_pogrogue_golovi_vr_nedoviroyu_1786077

10 депутатів терміново вилетіли до Тимошенко

NEWSru.ua

Опозиційні народні депутати терміново вилетіли із Києва до Харкова, щоб розібратись із конфліктом, який виник між тюремщиками та Юлією Тимошенко. Про це повідомив народний депутат від ВО "Батьківщина" Олександр Бригинець

Опозиційні народні депутати терміново вилетіли із Києва до Харкова, щоб розібратись із конфліктом, який виник між тюремщиками та Юлією Тимошенко. Про це повідомив народний депутат від ВО "Батьківщина" Олександр Бригинець.

"У вихідні доступу до колонії не було. Тому летимо сьогодні. У нас є план дій. Цим питанням група людей буде займатись сьогодні також і в Києві. Будемо сподіватись, що нам вдасться вирішити певні проблеми", - сказав Бригинець.

За його словами, наразі у Харків летить близько 10 народних депутатів, проте, їх може бути і більше. Нардеп зазначив, що серед них Андрій Павловський та Микола Катеринчук. Разом із тим він додав, що не може розказати про свій план дій.

"Поки що це секрет, ми не можемо говорити публічно", - підкреслив Бригинець.

Як повідомлялося, 8 січня захисник экс-прем'єра, народний депутат Сергій Власенко оприлюднив відкритого листа Тимошенко до президента Віктора Януковича, в якому вона оголосила про початок особистої акції громадянської непокорі. Тимошенко, зокрема, відмовляється спілкуватися зі слідчими і прокурорами, не має наміру добровільно їхати в суд, а в разі спроби доставити її примусово чинитиме фізичний опір.

Екс-прем'єр також відмовилася повертатися в палату доти, доки там ведеться відеоспостереження і цілодобово перебуває варта.

<http://newsru.ua/ukraine/14jan2013/chipideil.html>

Наталія Новак: «УДАР не розгублений, він проводить рекогносцировку»

Обозреватель

Наталія Новак до обрання парламентарем від партії УДАР на протязі багатьох років була депутатом Київради. А Київрада, як, напевно, знає наш читач, аж ніяк не є інститутом шляхетних панянок: там не бракувало ані хамства, ані бійок, ані порушень регламенту. Тим не менш, те, з чим довелось стикнутися пані Наталії у Раді Верховній, її неприємно вразило. З особливим обуренням Новак говорить про останню п'ятницю парламенту, коли вона та її колеги по фракції намагались завадити "регіоналам" голосувати чужими картками. Якщо для Наталії Василівни такий спротив минув без прикрих наслідків, то Ірину Геращенко брутально вилаяли, а Марію Матіос, як каже Новак, "набили по руках". Відчувалось, що ця картина все ще

стоїть перед очима депутатки, тому і відповідь її на наше перше запитання вийшла, м'яко кажучи, невеселою.

- *Пані Наталіє, які ваші перші враження від Ради?*

- У мене вже був досвід роботи у достатньо "цікавій" раді – київській міській – часів Черновецького та його "молодої команди". Як я могла пересвідчитися, ті самі методи діють і у Верховній Раді, тільки у більших масштабах. Але одна річ – чути про те, що Рада не є сьогодні незалежним законодавчим органом, а, радше, бізнесовим майданчиком, а інша – побачити все на власні очі. Правил там немає. Тобто вони є, але їх не дотримується як провладна більшість, так іноді й опозиція.

У п'ятницю в усіх без винятку голосуваннях брали участь картки відсутніх депутатів (щонайменше "госували" картки 15-20 депутатів від провладної більшості, яких в залі не було), але на це вже мало звертали уваги, бо на порядку денному було питання декриміналізації.

- *Є відчуття, що фракція УДАР серед інших опозиційних сил почувається найбільш невпевнено: представники "Батьківщини" є старожилами, а "свободівці" з перших днів показали, що претендуватимуть на роль "солістів" і "запевал" у цьому хорі. Між тим "клічкисти" виглядають децю розгубленими. Чому?*

- Багато наших депутатів справді вперше потрапили в Раду. Але вони мають досвід роботи у місцевих органах влади, а це дуже хороша школа. Хоча є і досвідчені депутати: Геращенко, Пинзеник, інші – вони можуть і підказати, і порадити... Тут швидше йдеться про реконгосцировку на місцевості.

Ми – самостійна політична сила з власною програмою, але нам, тим не менш, потрібен час, щоб роздивитися, зрозуміти, наскільки серйозно наші союзники, колеги готові працювати разом з нами над тими чи іншими проблемами.

Ми серйозно готуємось до кожної сесії, повністю опрацюючи усі документи. Якість команди мене приємно вразила: кожен є фахівцем з того чи іншого питання з достатньо широким кругозором. Є у нас і професійні політики, і юристи, і економісти, і представники бізнесу... Ми не брали участі в бійках у сесійній залі, бо впевнені, що відстоювати свої принципи і позицію треба не кулаками. Ми брали активну участь у блокуванні трибуни, але не опускаємося до вуличних методів у Верховній Раді. "УДАР" прийшов туди працювати і втілювати свою програму. Сьогодні команда Кличка знаходиться на етапі здобуття парламентського досвіду.

- *І на цьому етапі отримує критику з усіх сторін. Якщо від "Свободи" вам "дісталось" за участь у бійках, то від "Батьківщини" маєте "догану" за мовне питання...*

- ...І дивуємось тому, чим ми її заслужили. Позиція Кличка однозначна: державна мова у нас одна – українська. Я суто по-людськи розумію тих, хто виріс у іншому мовному середовищі і побоюється виглядати смішним, але вихід з цієї ситуації лише один: сідати і вчити мову.

- *Сам Віталій виконує цей припис? Депутат Ляшко нещодавно додав своєї олії у вогонь, заявивши, що українська Кличка не набагато краще за мову Азарова...*

- Віталій Кличко – з сім'ї військовослужбовця, він зростав не в україномовному середовищі. Але це не завадило Кличку оволодіти українською мовою. Крім того він працює над удосконаленням своєї української. Також Віталій вільно володіє англійською, німецькою і російською мовами. Бажаємо вільно говорити стількома мовами і пану Ляшку. В українській політиці, на жаль, щоб ти не говорив і якою б мовою, – опоненти завжди знайдуть до чого причепитися.

- *Наскільки ймовірним є те, що й фракція УДАР з часом делегує у "тушки" своїх людей? "Регіонал" Чечетов анонсував в Раді приєднання до більшості ще двох десятків перебіжчиків. Ваші депутати в їх числі є?*

- У нас тушок немає і не буде! Чечетов каже подібне вже не в перший раз. Він обіцяв великий приплив "тушок" ще до того, як Рада зібралась на своє перше засідання. Це він, мабуть,

свою мрію озвучує або щось підсвідоме: Чечетов – відомий диригент "тушок", тож природно, що йому хочеться, аби їх було якомога більше, аби йому вистачило, ким керувати.

А якщо серйозно, то ми з вами прекрасно розуміємо, якими методами створюються "тушки": через тиск на бізнес, підкуп, залякування членів родини тощо. Людина, на яку скеровують подібні методи, повинна, звісно, мати чималий запас і стійкості, і порядності. Але я вірю у нашу команду – депутати "УДАРу" прийшли в Раду не за "призами".

Багато зараз залежить і від опозиції: важливо не кидати своїх людей, аби вони опинилися сам на сам із "провладною машиною", яка дуже часто діє відверто бандитськими методами. З іншої сторони, шлях перебіжчиків є невідгдним для них самих: це і кінець політичної кар'єри, і обструкція зі сторони колег (приклад Табалових тому свідство).

Скажу більше: ті бізнесмени, які сьогодні знаходяться в лавах "Регіонів", замислюються над тим, де їхнє місце, і чи варто їм залишатися у ПР. Бо там, як бачимо, немає навіть розділення на "свій-чужий", бізнес відбирають й у колег по партії. І сьогодні вони також розуміють, що гарантія безпеки і впевненість у майбутньому лежить в площині, не сумісній з політикою Партії регіонів. Тож я не виключаю навіть зворотнього процесу, коли саме депутати з провладної більшості почнуть покидати її ряди.

А те, що зараз "Регіонам" не вистачає голосів, є виключно їхньою проблемою. Їхні нардепи придбали собі "проїздний квиток" у світле майбутнє, у напрямку до преференцій, працювати ж ніхто з них не збирався від самого початку. Але ж Верховна Рада – це робота, й депутатів обирали не для того, аби вони передали картки іншим, а самі відпочивали на курортах або ж дбали про свій бізнес. Тому той, хто не бажає працювати, просто повинен скласти з себе депутатські повноваження і тоді представникам партії регіонів не прийдеється бігати по рядах і голосувати за віртуальних депутатів.

- В кулуарах подекують, що зараз на рішення фракції значним чином впливає заступник Кличка Ковальчук – це відповідає дійсності? Яке взагалі довкола Віталія "силове поле"? Хто ті особи, до чийої думки він особливо дослухається?

- Позитивна риса Віталія Володимировича – це вміння слухати людей, і не одну людину, а багатьох. На фракції у нас висловлюються всі, хто має таке бажання. При цьому і критику, і конструктив Кличко сприймає адекватно. В структурі партії та фракції є багато підрозділів, що забезпечують її роботу: і юридичний відділ, і експертна рада, і підрозділ стратегічного планування, і ті, хто займається функціонуванням партійних осередків на місцях, тощо.

Що ж стосується Ковальчука, то він є правою рукою Віталія (заступником Кличка по фракції є також і Віктор Пинзеник – фахівець зі стажем, зокрема, й парламентської роботи). Ковальчук багато зробив для становлення УДАРу – ще на стадії розбудови первинних осередків, в підготовці та організації виборів, адже саме він керував виборчим штабом партії. Природно, що Віталій Володимирович дослухається до його думки. Але це не означає, що Ковальчук є єдиним, з ким спілкується та радиться Кличко.

- Що чути стосовно виборів кийвського мера? Чи балотуватиметься на цю посаду Віталій?

- Зараз у Верховній Раді зареєстровано декілька законопроектів щодо виборів у Києві і щодо внесення змін до закону "Про столицю", "Про вибори депутатів місцевих рад", "Про місцеве самоврядування". Наш проект містить пропозицію провести вибори мера і кийвського міського голови 2 червня цього року. При цьому ми пропонуємо провести чергові вибори. Згідно законопроекту від "Батьківщини", вибори пропонується провести як позачергові.

- А в чому різниця?

- Різниця суттєва. Депутати та міській голова, обрані на чергових виборах, мають термін повноважень п'ять років, а ті самі ж особи, але обрані позачергово, наділяються повноваженнями до наступних чергових виборів. Наступні ж чергові вибори припадають на жовтень 2014 року. Якщо йти за цим законопроектом, ми оберемо місцеву владу на півтора роки.

Але на мою думку, перш за все треба розглянути ті проекти законів, в яких йдеться про повернення Києву реального самоврядування. Для цього київському міському голові слід повернути повноваження керівника виконавчого органу, прибрати з Бюджетного кодексу дискримінаційну норму, згідно у киян забирають 50% податку на доходи з фізичних осіб...

- Так, ваша фракція хоче об'єднати посади мера та голови КМДА. Гадаєте, подібне поєднання виправданим?

- Розумієте, бути "англійською королевою" меру неправильно неефективно. Уявіть, що претендент на посаду мера йде на вибори. Він декларує, що зробить те, те і те... Але у нього немає жодних важелів. І, щоб виконати обіцянки і втілити зміни, він повинен працювати з яким-небудь Поповим, котрий і не думає сприяти опозиційному діячеві...

Виходить суцільна омана: ти казав киянам "я прийду і зроблю", але тобі не дали бюджету, у тебе нема управління, ти не можеш вплинути навіть на голову районної державної адміністрації, бо він також призначений президентом. Але хіба президент опікується вивозом сміття, прибиранням будинків? Це виключно самоврядні функції та завдання, які перетягнула на себе адміністрація президента...

І хоч зараз треба обирати і Київраду, і мера, ми свідомі того, що у підсумку знову отримаємо орган, який не зможе належним чином виконувати свої функції... І ще одне. Якщо ми дійсно хочемо, щоб мер Києва представляв інтереси всієї громади, його слід обирати у два тури.

- Якщо "Свобода" на мерське крісло висуне свого претендента, а "Батьківщина" – свого, як реагуватиме на це УДАР?

- Якщо опозиція хоче чогось досягти, то іншого шляху, окрім як домовлятися та висувати єдиного кандидата, у неї просто нема. Наскільки ми всі будемо до цього спроможними – покаже час. Зараз кожен обмірковує свою стратегію, тактику, зважає ресурси тощо. Відтак піде процес домовленостей. Щодо Віталія, то він, як заявляв про це, прийматиме рішення після того, як будуть оголошені вибори.

Якщо він буде мером без повноважень, є ризик того, що у нього не вистачить часу чи можливостей для реалізації своєї програми. З іншого боку, він давно хотів обійняти цю посаду, у нього є бачення розвитку Києва як столиці. Але, ще раз повторюю, крім бачення та бажання, треба мати і важелі для втілення планів.

- Але посада мера була б для нього непоганим майданчиком для балотування у президенти...

- Такий майданчик може бути як позитивно забарвленим, так і негативно. Бо йдеться, як я вже сказала, про можливість виконати свої зобов'язання. Якщо щорічний бюджет Києва має складати 25 мільярдів гривень, а новообраному меру дадуть 15, як йому дбати про місто, як усувати його проблеми? Решту бюджету давно забрали у державну казну, а звідти він розтікся по кишенях "регіоналів".

Треба повернути місту реальне самоврядування, бо інакше бути мером Києва означатиме літати зі зв'язаними крилами.

- Окрім законопроектів, що стосується виборів та об'єднання повноважень мера і голови КМДА, якими будуть інші законодавчі ініціативи УДАРу?

- Справедливо, мабуть, кажуть, що в Україні – інфляція законодавчої творчості. Такої кількості законів, як у нас, ніде немає. Між тим законопроекти повинні приносити користь державі, а не носити суто лобістський характер.

Одним з перших законопроектів, який ми подали, був проект закону про ліквідацію депутатських пільг. Днями ми зареєстрували проект змін до пенсійного законодавства з тим, щоби пенсія для чиновників будь-якого рівня – зокрема, й президента, урядовців та народних депутатів – нараховувалась на загальних підставах.

Зареєстрували ми і зміни до закону "Про столицю". Маємо законопроект щодо ліквідації офшорних зон – тут йдеться про денонсацію давньої угоди між Кіпром та Радянським Союзом, яка і давала підстави для виведення коштів через кіпрські офшори..

- "Батьківщина" прогнозує дострокові парламентські вибори у 2013 році (а зараз і президентські). Буквально днями Турчинов вкотре "полякав" цим владу. Як ви оцінюєте вірогідність їх проведення?

- Як незначну. Останні вибори далися надто тяжко... До речі, про дострокові вибори говорить не лише опозиція, як метод тиску цю тезу використовує і влада, демонструючи таку собі бровату: мовляв, ми все одно переможемо, хоча владі зараз – говорячи російським прислів'ям – "не до жиру, быть бы живу"...

Насправді ж фінансово знекровленими нині є і влада, і опозиція. Та й у держави коштів на це у бюджеті немає. Ідея з виборами зустрине неабиякий спротив – і в лавах тих, хто підкупував виборців, і в лавах тих, хто чесно боровся за свій мандат. Хоча з іншого боку фактор соціуму, який врешті-решт може повстати, вимагаючи перезавантаження всієї владної структури – переобрання і парламенту і, і президента, також не варто скидати з рахунків...

<http://obozrevatel.com/interview/35791-novak-udar-ne-rozgublenij-vin-provodit-rekongostsirovku.htm>

Александра Кужель: «Тимошенко – индикатор беззакония, в котором мы живем» *Главком*

Юлия Тимошенко опять бросает вызов банде, подмявшей под себя всю страну. Она, находясь в неволе, все равно смелее, сильнее и свободнее тех, кто по слабости душевной выбирает, по определению Сент-Экзюпери, «подстриженные газоны». И, наверное, по позорной традиции, сложившейся в последние годы, вскоре появятся послания трусливых «интелло», в который раз старающихся ну если не стряхнуть грязь с «светлого солнцеподобного лика», то сделать ее менее заметной.

Пока носители форменных полувоенных френчей поменьше и поскромнее выполняют потаенные желания хозяина, примериваясь к воплощению самого сокровенного – физического уничтожения лидера оппозиции, пугливые «интелло» обеспечивают звучание хора, в котором ведущие партии исполняют придворные политологи и журналисты, а также вдохновляемые властью «противвсихи».

Вспомните всего год назад написанное письмо деятелей культуры и искусства, направленное в международные институты, о том, что Юлия Тимошенко – вовсе даже не политзаключенная, а справедливо осужденная за преступления против украинского народа. А украинский народ, стало быть, это наш Президент, его дружная семья и семейная челядь, чистящая эполеты на диктаторском мундире. Но об этом в письме – ни словечка.

Таким же молчанием окружена в нашей стране судьба любого заключенного в тюремную камеру, так же бесправен перед садистской удалью власти, ставшей тюремщиком для всей страны, каждый украинец. И об этом говорит Юлия Тимошенко в своем открытом письме. И об этом непреложном факте пытаемся сказать мы, женщины.

Есть такой исследователь – Пауль Лазарсфельд. Так вот он доказал, что во время Великой Депрессии мужчины ходили медленнее, чем женщины, потому что они были деморализованы и подавлены. Женщины, на которых лежал груз ответственности и за семью, и за детей, просто не могли себе позволить опустить руки.

Наша страна также погружается в пучину Великой Депрессии, и мы, женщины, так же не можем стоять в стороне от всего, что нас окружает – от бесчинств милиции, от равнодушия прокуроров, равносильному оправданию убийц наших детей, от распоясавшихся взяточников, возведенных в ранг высших должностных лиц, от неконтролируемой, патологической жадности власти, оборачивающейся трагедией для всего народа. Быть может, именно потому, что мы чувствуем сердцем опасность для каждого, живущего в нашей стране, мы вынуждены бороться, а значит, взять инициативу в свои руки.

Украина имеет женское лицо, женское начало и женскую судьбу. И изменить течение этой жизненной реки, наверное, могут женщины. Женщины, которые встанут на защиту своих

разрушающихся от экономических потрясений семей, на защиту своих теряющих вместе с работой смысл жизни мужей. На защиту своих детей, не имеющих будущего в этой стране.

А судьба Юлии Тимошенко – это индикатор того беззакония, в котором мы живем. Если с ней – политиком мирового уровня позволительно поступать так же, как с узниками сталинских застенков, то и каждый из нас может стать разменной монетой страхов и психических отклонений человека в мундире. Или человека без мундира. Или не человека.

И пока каждый в этой стране не поймет, что по пути тех, кто сегодня несправедливо лишен свободы, может пройти любой из нас, диктаторский мундир будет востребован, а преступления власти – ненаказуемы.

<http://glavcom.ua/articles/9193.html>

Блоги

Микола Княжицький: Портрет Януковича *pravda.com.ua*

Я не думав публікувати це фото. У маленькому гірському селі гуцули прийшли у музей Хоткевича на репетицію перед колядою. В куті-портрет Януковича. Люди у гірських селах не дуже опозиційні, бо у важкому житті від влади чекають допомоги. Але читав ось це ессе Максимова про поведінку у німецьких концтаборах і згадав. Ось цитата: Один из самых важных уроков, который можно извлечь из книги Беттельгейма, - замечай всё, что происходит вокруг тебя. И если какая-то деталь чересчур навязчиво попадает на глаза – подумай, нет ли в ней смысла. Может быть, она тоже "работает".

Портреты Гитлера человек встречал на каждом шагу. Выходишь на улицу – Гитлер, на службе, в метро, в магазине, в кино – Гитлер. Приходишь домой – и там, даже если на стене и нет портрета, достаточно включить радио – там тоже Гитлер. Может быть, всё дело в том, что Гитлеру очень нравилась собственная физиономия? И ради этого работала целая индустрия, миллионными тиражами выпускавшая портреты всех видов и размеров? И поэтому твоё неучливое обращение с портретом, в который ты завернул сосиски, могло стать содержанием доноса в гестапо?

Если ты перестал замечать портреты, то дело твоё плохо. Это значит, что ты уже слишком далеко продвинулся на пути к "идеальному заключённому". Тогда портреты – не для тебя. Они для тех, кого мучают мысли о том, что в родной стране – фашизм. Что ты являешься не просто свидетелем того, что творится вокруг, – это творится твоими руками. Руками, которые делают фаустпатроны, собирают подслушивающие аппараты, пишут книги и речи, которые произносит фюрер. И ты знаешь – не в твоих силах что-либо изменить. Ты – ничто, ты – ничтожество. Эти горькие мысли, направленные против себя самого, действуют как яд. И очень важно, чтобы они не оставляли тебя ни на минуту. Чтобы от них негде было скрыться. Поднимаешь голову – на тебя смотрит сам фашизм.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/knyazhytsky/50f14aae7a6fb/>

Арсен Аваков: «Офигенная позиция или вопрос вопросов» *pravda.com.ua*

Сегодня впервые за неделю выдалось побольше времени – читаю заметки, реплики, комментарии нашего разношерстного блогерского-форумно-фейсбучногоинтернет-сообщества по поводу ситуации в Верховной Раде.

Не буду толерантен, официален и витиеват.

Для тех, кто падает в истерику со стула и кричит – "Как!? Не расстреляли этих сук на первом же заседании парламента?! Не приняли немедля импичмент Януковичу?! Не

освободили Юлю!? Аааа – измена, запроданцы в оппозиции, про**али все, да на кой вы вообще нужны..."

Для тех, кто считает, что не стоит бороться и сопротивляться машине царящей системы, а постоянно ноет: "Ну, добились чего то сегодня., но завтра все может не состояться. О, я ж говорил – все продали, договорились... О, переломили? Да не, это обман -завтра все будет еще хуже... Кому нужны ваши малые победы и намерения, если не гарантируете большинством победу завтра... ну вас всех на..., все вы одинаковые..."

Скажу – хватит прикидываться идиотами!

Оппозиция в меньшинстве может и должна вести в парламенте работу по оппонированию режиму всеми доступными способами. Путем малых и больших побед, намерений, расстройством наглых планов правящего режима... Путем декларации намерений и концепций, путем предложения обществу альтернативных путей. Путем давления на власть и принуждения власти к компромиссам с оппозицией и, значит, к изменениям в пользу интересов людей, а не правящих кланов...

Оппозиция должна! Что-то делает, а что-то не выходит. Она так же хороша и плоха, как и общество, которое ее окружает. И не надо мне говорить, что это не так. Качество политикума у нас, как нигде – прямо пропорционально общественному сознанию. Увы и ах!!!

Оппозиция должна! Да – увы – не всегда может! И это факт – пороки догоняют... Или, думаете, меня не раздражают эти около 25 оппозиционеров из трех фракций, не явившихся проголосовать закон об отмене политрепрессий вчера!? Так что, послать все к бененой матери? И все и всех?

Ничего не делать. Ни к чему не призывать. Ничего не предлагать. Ничего не писать... И это назвать офигенной позицией?? Забачать пару строк на клавиатуре, приправить матом – выдать пару слов в интервью – и стать в эффектную позу – все пендосы, а я красивый нигилист!?!...

Это все вопрос перегретых эмоций, накопленных разочарований, обманутого доверия – все это накопилось у нас в обществе и давит страшным грузом на нас на всех.

Вопрос вопросов – как переломить эту ауру, которая накрыла нас всех страшным колпаком негатива. Но ведь другого-то не дано! А значит – надо выбирать, надо искать варианты и пути, а не закидывать друг друга бранью и негативом, смрадом безысходности и разочарования.

"Зло существует как грязь мира, и с ним надо бороться неустанно, как с грязью: на площадях, и в домах, и на своем теле, и в глубине помыслов. Люди, которые более других очищают город от грязи, более всего и пачкаются; так же и те, кто более других борется со злом мира, более ожесточается сердцем. Думай, прежде чем осудить такого человека"

Эта фраза из романа А.Лазарчука засела у меня в мозгах. Все время ищу искорку светлого, даже если совсем уж трудно найти такую. Даже если сильно возмущен – ищу варианты, а не бранный бой. Не всегда, кстати, удается, иногда захлестывает – каюсь. И все же в этом уродливом слепке нашего украинского мира, каким является, увы, наш парламент – мы должны созидать, крупица за крупицей, стараясь менять атмосферу и в парламенте, и в обществе в целом.

"Иногда нет смысла убирать грязь. Огороди это место, чтобы не испачкались другие, и обойди его сам. Нельзя уменьшить количество грязи в мире, но можно сделать больше мест, где чисто", – и это из Лазарчука. И это тоже – правда. Потому никак не сужу тех, кто выбирает путь игнорирования политического столкновения. К счастью не только политикой определяется состояние общества! Просто сегодняшняя политическая система- наиболее угнетающая компонента нашей жизни, влияющая на все остальное и, следовательно, игнорировать ее по большому счету – не удастся.

Хотел написать коротко и остро. А получилось растянуто и с пафосом хулигана-проповедника. Уж простите.

Резких блогерів і коментаторів прошу і далі стебаться і крушити, резати правду і рубити с плеча – така свобода і прелесть нашого інтернет-ком'юніти. Я висказав своє ІМНО – прочту з інтересом і ваше.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/avakov/50f1a1309899b/>

Телебачення і радіомовлення

СБУ та НБУ цього тижня отримали нових очільників

"Студія "1+1", ТСН

ВЕДУЧА: Зразу дві ключові українські структури, що відповідають за безпеку держави і її гроші, отримали цього тижня нових очільників. Керувати Службою безпеки України президент доручив 48-ми річному Олександрю Якименку. Він лише півроку побув першим заступником экс-глави Ігоря Калініна: якого перевели в радники Януковича. До столичного главку Якименко прийшов із Донецького управління СБУ. Ну а до 98-го року був офіцером російських збройних сил. Донецьк у біографії - єднає нового голову СБУ і з новопризначеним керівником Нацбанку Ігорем Соркіним.

http://tsn.ua/vypusky/tsn_tyzhden/vipusk-tsn-tizhden-za-13-sichnya-2013-roku.html

Тиждень за одну хвилину: декриміналізацію статті Тимошенко та версії вбивства судді Трофимова

Щоби дати волю Юлії Тимошенко Верховній Раді не вистачило тільки 65-ть голосів. І 42 з них опозиційні. За декриміналізацію статті, за якою засуджена экс-прем'єр проголосував 161-н народний депутат. Причому голоси "ЗА" віддали семеро із провладної більшості. Зокрема - Нестор Шуфріч. Колекція монет і нагород могла позбавити життя і голови харківського суддю Володимира Трофимова та його рідних. Грабіж - одна з двох остаточних версій слідства. Друга - службова діяльність судді. Нелюдів, які забрали голови зарізаних з собою досі не знайшли. Ліонель Мессі став першим в історії спортсменом, хто чотири рази підряд отримав Золотий м'яч як кращий футболіст світу.

Під час протестів проти зустрічі Кожари-Лаврова міліція побила депутата

5 канал, Час новин

Під час зустрічі міністрів закордонних справ України та Росії, яка вже закінчилася у Чернівцях, міліція побила народного депутата. Принаймні про це заявляє сам свободівець Руслан Зелик.

Після засідання підкомітету міждержавної комісії, Леонід Кожара та Сергій Лавров коротко поспілкувалися із пресою, не коментуючи сутичок. Гість із Москви заявив, що на думку і української і російської влади - поглиблення відносин із ЄС та СНД не суперечать одне одному. Лаврова у Чернівцях зустріли мітингами, хоча напередні їх заборонив Окружний адмінсуд міста. Активісти "Свободи" та "Фронту змін" звинуватили гостя з Москви у намаганні підкупити Київ. Знизивши ціни на газ, Росія жадає, щоб Україна згорнула євроінтеграцію - запевняли мітингарі. Проти приблизно 50 активістів вишло удвічі більше міліції, а також молодики у цивільному.

Парламентський комітет виступив проти приватизації Гостиного двору

Телеканал новин «24»

Парламентський комітет з питань культури і духовності, в якому переважає опозиція, рекомендував Кабінету Міністрів скасувати своє скандальне рішення, яке позбавило київський Гостиний двір статусу пам'ятки архітектури та дозволило його приватизацію.

http://24tv.ua/home/showSingleNews.do?parlamentskiy_komitet_vistupiv_proti_privatizatsiyi_gostinogo_dvoru&objectId=296945

Верховна Рада обрала нового голову Нацбанку

УТ-1, Підсумки дня

Відпрацювавши два дні після новорічних свят, народні депутати майже на місяць пішли відпочивати - в них зимові канікули. Перша сесія новообраного парламенту закрилася. Наступна розпочнеться 5-го лютого.

Перш ніж розійтися, депутати винесли ухвали в кадрових питаннях, що не розглянули напередодні. Звільнили голову Нацбанку Сергія Арбузова, який місяць тому пішов працювати в уряд. А на його місце, за поданням Президента, призначили Ігоря Соркіна. Розгляд проходив за скороченою процедурою - це не сподобалося опозиціонерам, бо вони не могли поставити питань кандидату. Тому за Ігоря Соркіна не голосували. Водночас уже призначений очільник НБУ доповів депутатам про пріоритети в роботі ввіреної йому установи. Один із них - стабільність гривні.

Ігор СОРКІН, голова Національного банку України: Необхідно продовжувати виховувати довіру суспільства до національної валюти гривні. Одним із пріоритетів вважаю зниження відсоткових ставок по кредитах і депозитам в банківській системі Також ми будемо сприяти розвитку безготівкових розрахунків. НБУ докладатиме максимум зусиль для поглиблення ефективної співпраці з міжнародними фінансовими організаціями, з МВФ та Світовим банком.

Сергій Каплін: «Уряд – це лакейська команда Януковича»

Радіо Свобода, Ваша Свобода

Гості «Вашої Свободи»: Ігор Бураковський, голова правління Інституту економічних досліджень та політичних консультацій; Сергій Каплін, секретар Комітету Верховної Ради з питань безпеки і оборони, член фракції УДАРу.

Віталій Портников: Наскільки здатен український уряд звітувати перед чинною Верховною Радою. Нагадаю, що сьогодні якраз день для такого звіту.

Представники опозиційних фракцій вимагали звіту від Прем'єр-міністра Миколи Азарова. Зокрема фракція УДАРу цього вимагала.

Пане Сергію, Ви дійсно вважаєте, що зараз, коли тільки практично уряд почав працювати, він може щось вам розповісти? Чи ви все ж таки хочете отримати звіт від пана Азарова як від колишнього Прем'єр-міністра?

Сергій Каплін: Тут є дві принципові речі. Перша – це, дійсно, ми ж не маємо нового уряду.

– Ну, не маємо.

Сергій Каплін: Новий уряд – це нові обличчя.

– У пана Арбузова абсолютно нове обличчя, мені здається.

Сергій Каплін: Це нові обличчя, це абсолютно нові підходи до управління державою, це нова філософія взагалі уряду, про що ми повинні сьогодні поговорити.

Насправді відбулося «тасування карт», облич певних старих. Я сказав би так, що відбувся просто внутрішній перерозподіл за результатами виборів у самій системі більшості, у самій системі Партії регіонів, у самій цій мафії. І нічого іншого. Але філософія уряду не змінилася.

На моє глибоке переконання, не потрібно шукати уряду сьогодні додаткові резерви для проведення реформ десь закордоном чи через якісь власні креативні рішення. Є закономірних кілька шляхів логічних. Перше – це повернення того всього, що було вивезене за кордон. Це війна з корупцією, дуже серйозна боротьба з корупцією.

Наприклад, учора ми заслуховували на комітеті керівників усіх силових структур: СБУ, розвідка, контррозвідка, Міноборони, були в принципі практично усі перші особи. Усі нарікали

на те, що їм не вистачає коштів у бюджеті кожного з цих відомств. Хтось скаржився на 30%, а хтось – 50%.

Мене більше всього вразило, коли керівник СБУ говорить про те, що у них дуже слабо вирішене квартирне питання. У мене є кілька знайомих СБУшників. Ви знаєте, їхні квартирні питання дуже гарно вирішені.

– Може, є якісь незнайомі Вам СБУшники. Ви ж не можете знати все СБУ, я сподіваюся.

Сергій Каплін: Я думаю, що наші слухачі прекрасно розуміють, про що йде мова.

– Звичайно, так.

Сергій Каплін: Ця складова у такому відомстві набагато вища, ніж 50%. Тому що я вважаю, що сьогодні ці окремі структури взагалі контролюють фактично усю «тінь» у країні. І там ресурси для того, щоб виконувати державні завдання.

– Пане Ігорю, Ви вважаєте, що зараз можна знайти прості рішення, про які казав пан Каплін, для того, щоб вирішити економічні проблеми в Україні?

Ігор Бураковський: Відразу хочу сказати, що на сьогоднішній день немає простих рішень. Прості рішення теоретично могли бути тоді, коли країна демонструвала темпи 3%, 5%, 7% економічного зростання. Тоді теоретично можна було говорити про прості рішення.

Але ми прекрасно розуміємо, і це, так би мовити, людська природа, незалежно від прізвищ і партій, що коли добре, ми якось не думаємо про гірші часи, а коли гірші часи починаються, виявляється, що треба дуже багато речей робити.

Якщо говорити про філософію уряду, то, чесно кажучи, мені не до кінця зрозумілі окремі тези мого співрозмовника, враховуючи те, що уряд не сам себе ж «тасує». Є відповідні рішення Президента, розподіл повноважень відбувається у межах тих завдань і в межах документів, які безпосередньо готуються Президентом.

Я порадив би просто політикам ставити питання по-іншому. Ми фактично маємо Президента, який керує урядом. Давайте тоді змінювати політичну систему. Кінець-кінцем є США, де президент є керівником виконавчої влади.

– І за все відповідає реально.

Ігор Бураковський: Так, і за все відповідає.

У нас просто розведені ці функції.

Можна викликати уряд, можна з ним поговорити про будь-які речі, політичні якісь заяви зробити і так далі, і що з цього буде вирішено.

Якщо повернутися безпосередньо до якихось конкретних речей, то знову ж таки можна різні пріоритети виставляти. Перше – це, очевидно, Президенту і уряду треба визначитися зі своєю власною структурою. Як у нас у 2010 році почалася адміністративна реформа в межах центральних органів влади, так вона і не закінчується. Кожне нове призначення в уряд, як правило, супроводжується змінами повноважень, змінами якихось міністерських позицій і так далі. Ясно, що в таких умовах ця структура є дуже слабо дієздатною.

Друга проблема, яка залежить все ж таки від уряду, то це треба наводити лад у бюджетній сфері. Якщо говорити про те, що сьогодні відбувається в економіці, ми маємо, з одного боку, гальмування економічного зростання, але що б там не було, я категоричний противник якихось там апокаліптичних сценаріїв. Цього не буде. Хоча можна поміркувати, які в нас є проблеми.

Є проблеми з бюджетом. Оце дійсно велика проблема. Тому тут, очевидно, треба уряду взяти політичну відповідальність і обмежити своє захоплення різного роду масштабними інфраструктурними й іншими проектами, які сьогодні просто недоречні в умовах обмежених коштів. Це просто ключове питання. Що там не говорили б про якісь експансіоністські речі, але якщо грошей немає, то їх просто немає.

Третя проблема – це питання управління зовнішнім боргом. Це дуже складне питання, тому що найближчих кілька років ми повинні повернути понад 50% як зовнішнього, так і

внутрішнього боргу. Це вимагає відповідної середньої і довгострокової економічної політики. Це не окремі рішення: сьогодні заплатили, а завтра зробили.

А що стосується безпосередньо повернення коштів – так, цим можна займатися. Але це довгострокове питання. Я, чесно кажучи, не вірю в те, що ми можемо зробити це дуже швидко. По-перше, високий рівень корупції. Тому ясно, що будуть знайдені схеми, коли кошти будуть доходити до кордонів країни, а потім повертатися назад. І, з іншого боку, для того, щоб повертати кошти, тут не потрібні лише, як сказав би, такі репресивні методи. Має бути певна довіра.

Тому що якщо подивитися на досвід інших країн, наприклад, у Німеччині податкові амністії проводяться раз на рік, а інколи кожних 1,5 чи 2 роки. І люди, які щось не доплатили, вони довіряють державі. Оце ключове питання! Якщо не буде вирішене питання довіри, то ніякими репресивними шляхами ми нічого не зробимо.

– Пане Сергію, тут пан Ігор виклав цілу програму, можна сказати.

Сергій Каплін: Ми можемо з вами, звичайно, один одному і слухачам розказувати казки. 20 років ми проводимо майже академічну дискусію на тему, як зламати, змістити якийсь курс, тренди в економіці. Однак без залучення великих мас грошей, без залучення нових інструментів, без абсолютно нової політики в державі ці всі речі приречені на провал.

Давайте конкретно. По державному боргу. Коли гроші беруться для того, щоб їх укотре красти, коли вони не вкладаються в інфраструктурні проекти, коли взагалі у влади немає бачення того, які мають бути пріоритети в економіці з точки зору її інфраструктурного розвитку... Прикладом цього є, наприклад, проведення Євро-2012.

Сьогодні навіть прості громадяни запитують: слухайте, може, нам треба було б провести комунальну реформу на ці гроші, тому що все рівно воно було проведено за рахунок платників податків?

Євро-2012 – свято собі фактично влаштували люди! Що від того свята отримала економіка? Дороги, які зараз... Ви їздили по тих дорогах, які зараз побудовані? Як були завантажені інфраструктурні об'єкти? Зріс у цілому авторитет держави у світі? Ну, зріс, звичайно, на якийсь пункт. І на десять впав після того, як Луценка і Тимошенко кинули за ґрати.

Тому те, що стосується речей, про які Ви говорили з приводу суб'єкту цих реформ... Слухайте, Янукович і уряд, точніше, уряд – це лакейська команда Януковича. І так чи інакше вони будуть проводити його певні бачення, які нічого спільного з очікуваннями людей не мають.

Завдання Януковича заключається в тому, щоб утриматися при владі. І це головний фундамент його усіляких реформ. Звідси популізм, звідси «тасування карт» у команді, звідси перерозподіл впливів на користь Ахметова, Фірташа і власної сім'ї. Кадрова політика у тому, щоб знайти баланс між олігархами, а не в тому, щоб вибудувати потенційну команду, яка здатна провести радикальні – не радикальні з точки зору в часі проведення, а радикальні з точки зору структури і філософії – реформи.

І останнє, що я хотів би сказати. З приводу бюджету. Звичайно, у нас не дофінансовується велика кількість статей. У нас цілі сектори економіки не дофінансовуються. Але давайте жити по можливостях. Давайте подивимося, скільки тих коштів, які сьогодні платники податків віддають у бюджет, ефективно використовується, а скільки їх розкрадається?

– Будемо шукати разом.

Сергій Каплін: Мені дуже смішно, коли приходять міністри доповідати на комітет чи керівники якихось ключових відомств приходять на комітет у краватках за 5-10 тисяч гривень і розказують, що у них не вистачає коштів на факси, принтери і таке інше. Нам ці питання треба піднімати.

І ще раз повторю, що головний ресурс для наповнення бюджету країни – це передусім боротьба з корупцією, повернення коштів. І тут не треба говорити про якісь довгострокові

терміни. Послухайте, це можна зробити в кілька місяців, але для цього повинна бути політична воля.

А що стосується очікувань від цього уряду. Китайці говорять: якщо хочете дізнатися, що буде через 10 років, подивіться, що було 10 років тому. Давайте подивимося на досягнення цього уряду. Це уповільнення росту економіки, це проблеми з курсом гривні, це постійна дискусія між Митним союзом і ЄС, яка схожа на такий «геополітичний шпагат» Віктора Федоровича, це провал у співпраці з МВФ, це проблеми зі внесенням у порядок денний, економічний, питань земельної реформи, це приватизація, коли віддали енергетику фактично в руки двох людей, крім того, позбавили державу взагалі будь-яких контролюючих функцій над цим сектором. Це газові угоди, які стали предметом політичних спекуляцій, які взагалі спотворили нашу зовнішню політику в цілому.

Це провал, на мою думку, економічний провал Євро-2012. Як би гарно хто там не зіграв у футбол, але в економіку держава цього разу зіграла дуже погано і зайняла, я так думаю, останнє місце.

І що стосується того ж самого бізнес-клімату, що стосується того ж самого розвитку місцевого самоврядування. Сьогодні уряд фактично здав кожну позицію. І враховуючи, що очільник уряду не змінився, замовник реформ для уряду, Президент, не змінився, цей тренд буде вистояти і буде тривати. Тому цей уряд приречений, цей Президент приречений, і порятунком може бути тільки повна модернізація, зміна в розумінні людей взагалі пріоритетів і понять про те, який має бути уряд і який має бути Президент.

Без змін цих двох ключових речей у нас не буде ніякої зовнішньої політики, у нас не буде ніякої економічної політики, в Україні не буде майбутнього, і ми відкотимо країну на 20 років назад.

– Маємо запитання радіослухача.

Слухачка: Пане Каплін, ви йшли на вибори з програмою проведення прогресивної шкали оподаткування. Ця шкала працює в усій Європі. Тільки не потрібно зараз «з'їжджати» при відповідях на 70%. Від 30% до 40% – помірковано-прогресивна шкала.

Чи ви хоч підраховували, скільки це принесе грошей нашому бюджету, якщо цю шкалу ввести? І що ви робите зараз, щоб цю шкалу було введено?

І ще одне питання щодо уряду. Коли журналісти піднімуть свої записи, вони побачать, що при першому призначенні Азарова Президент Янукович казав буквально таке, що призначає Азарова відповідальним за розкрадання бюджету. Азаров з цим прекрасно справився у першій своїй каденції.

– Але це була не цитата.

Слухачка: Його призначили вдруге.

Сергій Каплін: Я особисто є одним з ініціаторів податкового Майдану в Україні. І на одному аркуші паперу в ту ніч, коли тільки з'явився цей Податковий кодекс Азарова-Тігіпка (до речі, скорочено КАТ – така символічна аббревіатура), я написав програму, і ми почали разом з громадською організацією рух простих людей, Союз вкладників, потім інші долучилися, проводити акції протесту.

Перші чотири акції протесту під Верховною Радою було проведено особисто Вашим покірною слугою. Це перше.

Друге. Я хочу додати до Вашого запитання ще одну репліку. Ми знаємо, що половина нашого бюджету... певна, велика частина бюджету формується за рахунок податку з фізичних осіб. Але, щоб ви знали, цей пункт податковий наповнюється 99% (!) бідними звичайними людьми, які сплачують свої гроші, свої податки зі своєї зарплати, і лише 1% тими, хто сплачує за завищеною ставкою.

Той розмір податку, який є на наддоходи в Україні, просто принизливий. Він найнижчий у світі. Ніде немає такої практики, щоб це було на рівні 15-17%. Ніде такої практики немає. Японія – це (колега підтвердить) 40-60%, скрізь є прогресивна шкала. У Європі так само, багаті люди нижче 30-40% таких податків не платять.

– Депардье втік з Франції, щоб не платити 75%. Так що тут невідомо, що хочуть багаті люди.

Ігор Бураковський: Став російським громадянином.

Сергій Каплін: У Європі чи у Франції одним Депардье більше, одним менше – від того нічого не станеться з Францією.

Наступне, дійсно, ми готуємо, дійсно, ми проводимо дискусію і будемо цю роботу проводити. Але чи є у нас більшість сьогодні у Верховній Раді, щоб провести таку кампанію, щоб провести такі закони? Я учора на одному з телеканалів говорив: порятунком для нас може бути тільки одне – це 450 депутатів за дверима Верховної Ради, якщо туди прийде 10, 20, 50 тисяч звичайних людей, яких оббирає держава, за рахунок яких вона живе, і партія УДАР, з «Батьківщиною», зі «Свободою» винесуть законопроект про доведення до розумної логіки системи оподаткування наддоходів, ми зможемо прийняти таке рішення.

Бо ми у свій час зупинили податкову реформу, яку хотіли Азаров з Тігіпком провести. Ми зберегли спрощену систему оподаткування. Так, дещо там влада виграла певні позиції, але по багатьох позиціях у Податковому кодексі ми ситуацію змінили.

Тому я ще раз закликаю громадянське суспільство долучатися до громадських організацій, вибудовувати відносний діалог з політичними партіями. І не треба боятися громадським організаціям вибудовувати діалог з партіями. Тому що є різні агенти Партії регіонів, які спеціально вбивають клин між партіями і громадськими організаціями, що є злочинно для нас, що є злочинно для України.

– Пане Ігорю, Ви можете відреагувати...

Ігор Бураковський: Перше, я говорив про те, що коли мова йде про управління державним боргом, то це питання не просто запозичення грошей. Це питання того, куди ми ці гроші вкладаємо, як ми отримуємо відповідні результати, хто за це платить і відповідальність тих, хто безпосередньо отримує ці гроші.

Тому в даному випадку я просто радив би політикам спробувати такий дуже простий хід. Спробуйте розробити і ухвалити закон про засади і механізми державної підтримки українських підприємств, де чітко було б написано, хто має отримувати гарантії, хто має отримувати субсидії, яку відповідальність вони за це несуть. З цього починається порядок.

Скажімо, в ЄС, якщо б ви отримали субсидію, якщо б ви отримали якусь допомогу, і ви її використали не за призначенням, вона оформлюється у що? У комерційний кредит. І на цьому, так би мовити, всі розмови закінчуються. Без такого руху нічого не буде.

Ще дві дуже короткі тези. Що стосується безпосередньо прогресивної шкали оподаткування. Ви знаєте, я, чесно кажучи, далеко не впевнений у тому, що треба зараз робити якісь такі радикальні рухи. Треба дуже гарно над цим подумати.

Тому що, якщо ми маємо єдину ставку, наприклад, оподаткування, то тоді ми цим самим в принципі спрощуємо функціонування системи. Тому треба дивитися не тільки на зміну ставок, а перш за все подивитися, чому не доплачують, чому ті люди, які мають великі гроші, не платять податки. Це вже оподаткування, очевидно, роялті, це, очевидно, оподаткування якихось трансфертних цін. Це дуже складна матерія.

Тому я ще раз хочу сказати, що, прийнявши рішення в якійсь одній сфері, запровадивши, наприклад, другу, третю шкалу – неважливо, можна говорити, ми повинні якимось чином змінити ще велику кількість суміжних сфер. І це бухгалтерська робота, яку треба порахувати.

І останнє, що я хотів би сказати. Сьогодні говорити про якісь здобутки чи не здобутки дуже важко в тій політичній ситуації. Реалістично мислячі політичні сили і експерти реалістично мислячі повинні щонайменше подякувати цьому урядові за два рішення.

Перше рішення – це за пенсійну реформу. Я вважаю, що це була революція в Україні, коли ми прийняли рішення про підвищення пенсійного віку. Хоча ми не зробили наступні кроки, але перший крок було зроблено. Я вважаю, що це дуже правильно. В усіх країнах, навіть у Швеції, з дуже високим рівнем, під час кризи все це піднімалося.

І друге питання – це питання, пов'язане з соціальними виплатами, коли приймалося рішення стосовно того, що соціальні і інші виплати мають бути в межах наших можливостей. Ясно, є питання корупції, є питання нецільового використання коштів.

Але нинішня система соціальної допомоги успадкована від СРСР, вона не ефективна, вона вимагає багато грошей, ми маємо майже 80 чи 90 категорій населення професійних, які отримують або не отримують ті чи інші форми допомоги. І цим треба займатися.

Це дуже складне довгострокове завдання, яке є абсолютно непопулярним. Абсолютно непопулярним, але воно є конче потрібним для виживання фінансової системи України.

Сергій Каплін: Ви пропонуєте визначити порядок, кого субсидувати, підтримувати. Ми в Податковому кодексі передбачили автоматичне відшкодування ПДВ.

– І воно не виконується.

Сергій Каплін: І воно не виконується!

Я Вас закликаю, як розумну людину, забути взагалі про...

– Що у світі є закони. Я розумію, що Ви хочете сказати.

Сергій Каплін: Треба забути взагалі про те, що цьому уряді, цій владі і цьому режиму можна взагалі щось давати в руки. У них відразу рефлекс – воно відразу в кишеню потрапляє.

З приводу пенсійної реформи. Це була найзлочинніша, найбезграмотніша реформа, яка проводилася цим урядом. Ви маєте зрозуміти, що одна справа – це макроекономічні показники, а інша справа – це життя простої людини. Ви поїдьте в село і подивіться. Там жінка працює у дві зміни. Вона після роботи приходить додому ввечері, а потім ще до 12 ночі працює вдома, а потім ще в 4-й ранку встає і доїть корову для того, щоб прогодувати свою дитину, свого чоловіка і свою сім'ю. І ви їй підвищуєте вік пенсійний? Так само у містах.

І стосовно соціальної допомоги. Слухайте, соціальну допомогу у нас перетворили у постійно діючу передвиборну кампанію, яка ніколи не згортається. У нас навіть вигадали інститут спеціальних соціальних представників. У нас соціальна складова бюджету і всі механізми, які забезпечують соціальну політику в державі, заточені під ті чи інші вибори. Акумуляуються, модернізуються під ті чи інші вибори.

У нас, коли говорять про соціальну політику, ніхто не думає про інтереси і стан, в якому живе проста людина. У нас думають про те, як задерти догори рейтинг Януковича, Азарова. Тепер будуть думати про те, як задерти догори рейтинг Арбузова і так далі.

– Запитання ще одного слухача.

Слухач: Пане Віталію, от Ви за демократію. Але людям, які прості, на радіо хочуть висловитися, Ви не даєте, журналісти. Так я Вам хочу сказати, що треба приймати закони про журналістику...!

– А Ви що робите взагалі? Ви зараз що робите?

Слухач: І ганьба!

– Згідно з відповідними нормами праці в ефірі Радіо Свобода, на які можна послатися у потрібний момент, коли Ви говорите про закон про журналістику, але є певні норми роботи у цій радіостанції, які мають на увазі те, що ведучий не відповідає на запитання слухачів – для цього є гості. Він тільки модератор.

Буває ситуація, коли я цю норму порушую, порушую закон. А буває ситуація, коли я можу закон виконувати. Я цією нормою зараз з радістю скористаюся і подякую нашим гостям!